

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium circa testimonia, quæ pertulit Christus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

esse confusos cum falsis suis criminationibus, Christo nec ^{wex-} Detractor
 bum ad eorum refutationem dicente. Qui volet ingredi hanc viam, ^{suis ipse}
 incedet securè. Verum est, secretum tolerandi falsa testimonia ^{crimina-}
 pro amore Dei, nihil respondendo, & vincendi tacendo ac suffe- ^{tionibus}
 rendo, est intellectu difficile, & paucis notum. Certum tamen ^{confundi-}
 est, in eo magnam esse virtutem, & singularem gratiam, si debile ^{lur.}
 cor hominis eleuetur ad hunc statum: nec minùs certum, statum
 hunc abundare bonis caelestibus, & fundatum esse in beatà regione
 perfectæ pacis; quod cum verbis declarari satis non possit, cre-
 damus his, qui experti sunt. Pro conclusione sufficiat, hanc fortè
 gravissimam fuisse omnium ærumnarum, quas passus est Christus,
 virtute tantò magis admiranda, quantò minùs intellecta, quâ
 etiam consummavit suam victoriam. Sufficiat etiam iis, qui in hoc
 ipsum sequuntur, promissum esse thronum triumphalem, in quo
 suos inimicos olim iudicaturi sunt.

EXERCITIUM

Circa falsa Testimonia, quæ pertulit Christus.

I.

O Gloria & honor justorum, ô Via gloriæ, Veritatis & vitæ! ^{Querimo-}
 voluisti, ut etiam hoc injuriæ tibi non deesset, quod patere ^{isa aman-}
 ris mei amore; ac sustinuisti, Deus meus, ut etiam falsi testes ad- ^{is anima.}
 ducerentur, contra tuas veritates aternas. Adoro te, summa
 Puritas! adoro te, Fili Patris aterni, Deus, Rex, & verus Domi-
 nus meus! quid unquam in te potuit invenire mundus, quo offen-
 deretur, quòdque cum veritate in te reprehenderet? quid contra
 te dici potuit, quod non esset magna, & impudens blasphemia?
 nihilominus tuam doctrinam caelestem arguunt mendacii; actio-
 nes sanctissimas criminantur, ac te mendaciorum & blasphemia-
 rum damnant impudentissimè: ô amor animæ meæ! quàm con-
 trarium est hoc genus injuriæ meritis tuis? Et tamen hoc totum
 nondum sufficit mihi, ut gaudeam tibi fieri similis: ô quàm di-
 versum ac remotum à te me invenio in omnibus rebus! ô quan-
 tum sentio, quidquid contradicitur meo honori! quomodo te
 statim

statim amitto ex oculis, quando me tangunt in aliquâ re, quam non feci, & in quâ putô versari meam existimationem! & plaris æstimo honorari à mundo, quàm tibi fieri similis: non potest, Domine, mundus veræ culpæ te arguere; & quando contra me dicit aliquid falsi, tu, Judex meus, novisti, quòd in meo corde sint vera, & verè mala coram oculis tuis.

*Humilis
detestatio
peccatorum*

II. O Deus, & inspector omnium internorum meorum! tu scis, Domine, si videret mundus abominationem cogitationum ac desideriorum, quæ oculis tuis manifesta sunt, quando me vel maximè volo justificare, quòd me fugerent homines. Et valde parum illos facere, respectu ejus, quod facerent, si novissent mala animæ meæ, quæ confiteor coram oculis tuis; & quàm malè respondeam obligationibus, quas erga te habeo: quàm longè aliam de me opinionem haberent ab eâ, quam nunc habent. Et cum tu abscondas mundo, quod posses manifestare; tanta est mea superbia, ut me ipsum non agnoscam, & justificare me velim apud homines; nec tolerem vel minimam labem honoris mei, & erubescam te imitari; reputando me humilem, si vel minimum quid patiar ejus, quo tu copiosè oppletus fuisti. Tu me doces, meum honorem defendere puritate conscientiæ, bonitate vitæ, sanctitate morum, & sufferendo injurias: & ego eâ conscientia, quam tu vides, absque virtute & bonitate, solâ impatientia & lingua volo comparare mihi honorem ex eo, quod me jubes contemnere: ô misericordiam Domine! noli me separare à te: planta in corde meo hanc veritatem, & fac, ut credam illam mihi profuturam.

*Abjectus
est, qui ali-
quid in hac
vita magni-
cis.*

III. Longè fac à me, Domine, propriam æstimationem & mundi: ô quàm sum vilis & abjectus, quando magni facio aliquid in hac vitâ sine te, quantumvis magni fiat à mundo! quoties, Domine, cogito tuum honorem augeri, cum facio, quod mihi placet; sed offendi te, cum tibi assimilor sufferendo aliquid injuriæ? ubi est mea vera sapientia, mea lux vera? si est vera, & eam adoro in te, cur eam sequi non volo? si clara est, quomodo in tenebris ambulo? quomodo non semper video, quòd tacendo, & tolerando tui amore, ac permittendo me tuæ providentiæ, ad imitan-

imitandum te, crescat honor meus, justificetur virtus, & veritas melius cognoscatur, quàm si multùm turbando eam velim defendere? liceat mihi, Domine, petere, ut digneris mihi respondere, me illuminare, & inflammare in amore hujus veritatis: ubinam est, Deus meus, & sol veræ justitiæ, ista lux & veritas tam aperta, & tam occulta? ô Domine & magister meus, ô Deus meus, & Pastor meus, ô speculum veritatis æternæ! nam etsi totum credam fide, nihilominus occultum retines in te splendorem, & lucem illius, ut non degustem, neque intelligam, nisi amore & experientiâ, cum vero desiderio te imitandi. Cum igitur ita sim cæcus, illumina me: da mihi, Deus meus, veram scintillam tui amoris: doce me, ut interiùs cum gustu & fide me tradam in manus tuas; ut videam Divinam hanc lucem, & sequar; ut semper viva in meo corde remaneat.

IV. Si quæram tibi conformari, quid mali mihi potest accidere? & quid est hic mundus? quid illi debeo, vel quid mihi boni facere potest, ut studio illi placendi, erubescam tibi fieri similis? mundus judicat instar cæci, & quasi fanaticus res probat & improbat. Tuos persequitur velut hostes: promittit, & ut mendax non servat: illudit, ut adulator, & tribuit honorem apparentem, qui in momento evanescit. Sed tu, Deus animæ meæ, honoras me tanquam æternus: promittis & servas, tanquam fidelis; administras justitiam, velut incorruptus; remuneraris, ut omnipotens, eos, qui patiuntur pro te: amplecteris & impleas suavitate ac bonis eos, qui desiderant, & magni æstimant fieri tibi similes. Et tamen ego propter mundum à te fugio: reputo pro terribili onere, aspernari honorem mundi præ tuo: & malo placere vanitati, & opinionibus hominum, quàm veritati, quam adoro in te. O misericordia infinita! quando videbo hanc mutationem in me? non est in me res, Domine animæ meæ, propter quam debeas mihi dare gloriam similitudinistuæ, sed pœnas & tormenta, quæ pro me toleras. Muta, ô bonum ac Domine animæ meæ! cor meum, quia me nimium pudet abesse tam longè à tui imitatione, & æstimatione, quàm deberem habere de hac veritate.

V. Sed,

*Conferentia
Christo
omni calca
mitata se
perior est.*

*Desiderium
tolerandi
contume-
lias.*

V. Sed, ó Domine, ab hac hora erit hæc mea voluntas. Propono cum gratia tua tolerare pro te quæcunque falsa testimonia, quasvis contumelias & injurias, quæ mihi obvenient. Ignosco ex toto corde omnibus, qui contra me aliquid fecerunt, aut facturi sunt. Tui amore remitto omnibus obligationem instaurandi mihi famam, quam obtrectando detriverint: neque volo Deus meus, habere honorem vel existimationem, nisi tecum, & quam in obsequia tua mihi dare dignaberis. Ne permittas, Domine, ut quisquam patiatur propter me: da, Deus animæ meæ, bona pro malis, quæ mihi intulerint, & magna charitate eos tibi conjunge. Et si hoc terrenum cor meum non statim est integrum in hoc desiderio & proposito, sicut velles; tu Domine, fac in me voluntatem tuam, illumina me, Deus ac Dominus animæ meæ: noli radios Divinæ tuæ lucis à me abscondere. Penetrent cor meum flammæ tui amoris, ut mutant hanc meam dnrutem in veram imitationem, & unionem tuam. Da mihi, Domine, vel adime existimationem apud homines, prout magis ad honorem tuum conveniet: ita ut à me tollas omnem existimationem propriam, ut, quando apud alios mihi aliquam dederis, non recedant à corde meo ardentissima desideria contemptus & humiliationum; sed me confirma in desiderio & gustu patiendi pro te, si eandem existimationem rursus abstuleris.

*TESTES
sunt bo-
norum no-
strorum.*

VI. Sed, ó Domine, quid contra te dicunt hi scelerati? da licentiam mihi, bone JESU! ut, quia isti de te judicant tam malè, ego te judicem & adorem pro eo, qui es. Dicunt, quod Filium Dei te feceris, & te condemnant ut falsum Deum. Errant, summum bonum meum! non te falsò fecisti Filium Dei; quia verè ab æterno es generatus à Deo Patre. Ego, Domine, quanto possum amore ac fide, prostratus coram Divina tua Majestate, abscondita in hac sacra natura humana, te adoro, ut verum Filium Dei, ac Deum æternum, omnipotentem, infinitè sapientem, bonum, magnum, excelsum, & per omnia æqualem Deo Patri. Tu es tota mea beatitudo, perfectus thesaurus omnium bonorum meorum, & magnitudinum gloriæ. Dicant illi, quod volunt, tu semper es talis, amor meus, & gloria mea, summa pulchritudo mea, & felicitas æterna. Te adorant Seraphim & Cherubim: te agno-
scit

scit tota curia cælestis : ego terræ vermiculus simul cum ipsis , & omnibus creaturis te adoro pro meo Deo vero , & Filio Patris æterni. Opera tua , Domine , te manifestant : miracula tua te ostendunt : sola malitia ac cæcitas humana te non cognoscit. Quando tu , æterna mea pulchritudo ! ostendis aliquem radium tuæ lucis divinæ huic cæco cordi , ô quàm clarè cognoscit , te esse verum Filium Dei , & in seipso per tuam operationem id experitur multis modis in fide. Sed ô quando veniet illa dies beata , illa felix hora , quâ mea anima à te & pulchritudine tuâ capta dicat tibi : Tu es Deus meus , Dominus meus , & amor meus ; & ego nesciam diligere vel æstimare quidquam extra te , ô Deus , ô amor , ô Salvator meus ?

VII. Judicant te reum esse mortis , quòd Regem te feceris. ^{suum cælas dignitatem.} Ipse , Domine , non gessisti te pro Rege in terrâ , & abscondisti te , ne appareres , qui eras. Sed cui obediit mare , quando super illud ambulâsti , & ad mandatum tuum quievit ? cui obediit mors & sepulchra , cùm ad verbum tuum vitæ reddiderunt mortuos ? cui dæmones , cùm jussu tuo egrederentur ex obsessis ? cui sanitas , cùm tua virtute restituisi infirmos ? nōne suo vero & unico Regi ? adoro te , Rex ac Dominus meus. Tu me gubernas tuâ sapientia , succurris meis necessitatibus tuâ abundantia , me castigas ^{Obedit Capis.} tuâ justitia , parcis tuâ clementia , erudis sanctis legibus , ditas me beneficiis , abunde remuneraris mea servitia , tueris divina virtute. Quid ergo viderunt illi in te , ut te pro falso Rege haberent ? forsân opera tua non monstrabant potentiam tuam , & eam non confitebantur dæmones ? veniat in me , Domine , Regnum tuum : regna sine contradictione in anima mea. Hi scelerati , qui in te non credunt , te damnent , ut volent ; ego te agnosco , recipio , amplector , & advoluo tuis divinis pedibus : quia tu verus Rex meus es. Accipe , Rex ac Deus animæ meæ , hanc meam voluntatem , & fac ut semper tibi sit fidelis , neque te unquam prodat , sed maneat semper in tuis obsequiis.

VIII. Dicunt præterea , quòd prohibueris dari tributa. O Deus meus , quis ab his fuit magis immunis , quàm tu ? & tamen priusquam nascereris , deportatus es in Bethlehem , ut velut

Mala pro bonis recipit,
solus vult occupare cor nostrum,

pro subdito Cæsari pro te detur tributum: & postea mandasti Petro, ut pro se ac te tributum daret, & præcepisti dari Cæsari, quæ sunt Cæsaris. At illi falsis testimoniis te onerant, tu verò nihil respondes. Talis es, Domine, ut semper mala pro bonis accipias, mendacia pro veritate, pro æquitate injustitias. Adoro te, Domine, pro meo vero iudice, & non pro raptore alieni, qui omnibus largiris omnia bona. Quid tibi tributis est opus, qui tribuis omnia, & omnia mei amore contemnis? tributum cordis prohibes dari mundo, & vis amorem animæ tribui tibi soli. Si de hoc te accusant, verum est: & quia propter hoc moreris, ego Deus cordis mei, tibi consigno hanc animam; de qua non volo dare tributum, sed totam tibi offero cum omni amore meo. Ne finas ergo, Domine, ut alius habeat partem cordis mei, sed tu totum possideas.

absque illo omnia turbatur:

IX. Accusant etiam te tanquam turbatorem populi, & quietis publicæ. O sacrilegi! Tu bone Jesu, verus Pacificator es: tu reconcilias nos patri: tu veram doctrinam tradis: tu fide purificas corda: tu tollis falsas interpretationes legis divinæ: tu feminas legem amoris: tu corda nostra conjungis puro amore tui & proximi; qui te audiunt & sequuntur, sunt in pace: qui te deserunt, in omnibus turbati & inquieti sunt. Quem tumultum excitasti in populo, Deus meus? sustinisti culpas omnium, promissisti regnum cælorum, recepisti peccatores, curasti eorum infirmos, illuminasti cæcos, monstrasti eis viam ad cælum; & hi te vocant perturbatorem populi? Benedictus sis, Deus ac Dominus meus, quòd ad tam evidentia mendacia, contra opera tam sancta, vitam tam innocentem, taces, ac finis te condemnari pro eo, qui non es! Adoro hanc patientiam, hunc divinum amorem, quo pateris omnia. Quando, ó Deus meus, in me accendes hunc ignem?

O Mater Dei sanctissima, in cujus Unigenito nulla vera labe invenitur! in te recidit major pars hujus injuriæ, ut Mater impostoris ac perturbatoris habearis: tu non sine maximo dolore sentis hæc falsa testimonia contra sanctissimum filium tuum, fidelis socia in perferendis ejus injuriis: impetra mihi hanc gratiam, ut nullum alium honorem habeam, quam
 ut

ut filio tuo in hoc similis fiam. Impetra mihi, ut mea gloria sit
pati cum eo, vivere abjectum ac deſpectum cum eo. Non me no-
verint homines, ut notus ſim tibi.

O Angeli, qui adoratis hanc veritatem ! ó Sancti, qui eam
ſecuti eſtis ! laudate pro me Dominum, ut dignetur illuminare
me. Impetrate mihi robur eum imitandi, & ut nolim alium hono-
rem, præter ejus amorem ac ſimilitudinem. Amen.

Æ R V M N A X X X I.

Alapæ Christo inflictæ.

I.

Am fuit evidens falſitas accuſationum Domini,
quibus eum Phariſæi ac Principes populi cogitabant
apud Pilatum adigere in crucem; tanta quoque exi-
ſtimatio ejus & fama apud populum, ut valde me-
tuerent, nec apud populum neque apud judicem id obtineri poſſe,
quod volebant; ſed potiùs honorem & opinionem ſanctitatis vitæ
ac perſonæ ejus inde auctum, & ſe pro calumniatoribus & mali-
gnis habitû iri. Quia ut veritas ac virtus defenduntur à ſeipſis; ita
malitia non aliam rem timet magis, quàm ſeipſam; præſer-
tim ſi ſub ſpecie ſanctitatis incedat, & veneno ſuo plus noceat, &
juſtificetur non apparendo, ſicut virtus prodeundo in lucem. Sed
ut malitia & virtus extremè ſunt contrariæ, ita malitia ſibi ipſi
ſemper diſſidit, ne etiam ſub pallio virtutis ſatis diſſimulare ſeipſam
non poſſit. Quæ cauſa eſt, ut nunquam quieta ſit, ſed novos ſem-
per dolos & nequitias excogitet, utpote quæ metuit omnia. Ita
vera ſit ſententia ſacræ Scripturæ: *Perturbatam conſcientiam ſemper* Sap. 17. 3.
ſeua præſumere: quia videt, quanta ſit cauſa, ut nihil ſibi ex voto
procedat, ſed omnia in contrarium. Et ſicuti cogitat de ſeipſa,
quòd quidvis mali poſſit facere; ita non ceſſat quærere novas aſtu-
tias, quibus tueatur ſe ab omnibus: quòd fieri non poſteſt, niſi mala
malis addendo.

*Virtus ſei-
psâ defendi-
tur mali-
tia ſibi ipſi
timor eſt.*

*Dolo Iudaï
famam,
Domini de-
nigrant*

II. Ita Phariſæi & principes ſacerdotum nihil magis cu-
rabant, quàm ut Chriſti exiſtimationem apud populum evert-
rent, ſuam verò adſtruerent, quam videbant iuxta veram Chriſti
ſanctitatem non poſſe conſiſtere; quòd nimis clarè appareret ipſo-
rum